

TAKUYA ASAKURA

EVERY
BOOKSHOP
NEEDS A CAT

Vertaling Renate Hagenouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Takuya Asakura

Oorspronkelijke titel: 海町、古書店ものがたり

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Renate Hagenouw

Omslagontwerp: BuroSüd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2148 5

ISBN 978 94 027 7843 4 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2026

Originele uitgave verschenen in 2026 in het Japans bij HarperCollins Japan.

Deze editie is uit het Engels vertaald, naar de vertaling van Yuka Maeno, verschenen in 2026 bij HarperCollins *Publishers*, Londen.

Takuya Asakura asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Onomichi is een stad aan de kust. Het kalme water van de binnenzee, aan de noord- en zuidkant beschermd door land, heeft nooit grote beroering gekend. Maar omdat de zee niet volledig ingesloten ligt, rust het oppervlak nooit helemaal. Het water kabbelt altijd. Als de wind de zee ook maar even plaagt, beweegt hij als een levend wezen.

Voorals als de zon de horizon nadert en de rimpelingen in het water laat glinsteren, is de schoonheid onbeschrijfelijk. Alsof de Melkweg op de aarde neergedaald is. Ieder mens zou zijn adem inhouden, en geloof me: zelfs ik, een kat, vind het magisch.

Bij zonsopgang, in die vroege uurtjes dat de wereld nog wakker moet worden, is het tafereel nog magischer. De stilte, alleen verbroken door de roep van rusteloze vogels, omsluit alles wat de goden en mensen hebben geschapen met een sluier van verwondering. Even lijkt het of de grens tussen de sterfelijke wereld en het hiernamaals vervaagt en elk moment kan oplossen.

Ik herinner me dat Mevrouw graag naar dit uitzicht tuurde en met haar ogen knipperend zei: ‘Sensei, kijk nou toch eens! Het lijkt wel of er engelen rondfladderen, die de zee met hun flapperende vleugels laten rimpelen. Vind je ook niet?’

Hoelang geleden is dit eigenlijk, vraag ik me nu af. Ik moet toegeven dat er steeds meer dingen uit mijn geheugen verdwijnen. Heel vervelend – of nee, heel zielig, eigenlijk.

Hoe dan ook, de benen van Mevrouw werden later in haar leven steeds wankeler, zoals dat nu eenmaal gaat bij mensen; de steile klim van het pad was voor haar niet langer te doen. Met ‘pad’ bedoel ik de weg naar Senkō-ji, die langs steenmonumenten loopt.

Dus ligt het voor de hand dat het gebeurde in de tijd dat we nog wél samen wandelingen maakten. Ik weet vrijwel zeker dat ik dat deel goed heb. Af en toe liepen we naar de top van de berg, puur en alleen om naar die magische zonsopgang te kijken.

‘Ik hield zoveel van dit uitzicht dat ik in mijn jeugd een

soort boekje schreef dat ik *De Glinsterende Zee* noemde. Ik denk dat dit in de moderne wereld een *dōjinshi* genoemd zou worden. Ik wilde graag een tijdschrift voor meisjes maken, net zoals ze die in boekwinkels verkopen, inclusief adviesrubrieken en een woordje van de redactie. Ik liet het mijn vriendinnen lezen en ze vonden het fantastisch. Als jong meisje was ik al dol op dit soort dingen. Blijkbaar wist ik toen al hoe ik anderen met mijn woorden gelukkig kon maken.’

Mevrouw zei nooit veel, maar op dat moment stroomden de woorden uit haar alsof iemand de sluisdeuren had opengezet.

‘Natuurlijk durfde ik toen niet te hopen dat ik ooit een echt tijdschrift met dezelfde naam zou oprichten.’

Haar ogen begonnen te schitteren alsof ze weer dat kleine meisje was dat in de verte staarde. Beneden ons deinde de zee, even kalm en levendig als altijd.

Het water tussen het vasteland en Mukaishima aan de overzijde staat ook bekend als Tamanoura – de Baai van de Heilige Edelsteen. De naam stamt uit een oude legende over de wensvervullende edelsteen die ooit in Senkōji werd bewaard en die ’s nachts zou opglloeien en zo de hele waterweg verlichtte. De naam Glinsterende Zee die Mevrouw gebruikte voor deze wateren was dus heel toepasselijk.

Onomichi is een stad met een wirwar van steegjes en hellingen. De strook vlak land die zich langs de kust uit-

strekt, is al net zo smal als de zeestraat zelf, en het grootste deel van die vlakke strook is ook nog eens veroverd op de zee. Ondanks al die inspanningen kan, zo schat ik, slechts twintig procent van het stadsgebied met goed fatsoen 'vlak' worden genoemd. De Japanse uitdrukking 'zo smal als het voorhoofd van een kat' schijnt voor precies dat soort plekken bedacht te zijn, om aan te geven dat er maar een piepklein beetje bruikbare grond is.

Ik vind het maar een rare uitdrukking. Denken ze soms dat je zomaar op een kat kunt gaan staan of zo?

In elk geval lopen er dwars door dat 'kattenvoorhoofd' zowel een spoorlijn als een nationale weg, pal naast elkaar, waardoor de mensen veroordeeld zijn tot een nóg kleiner stukje van de aarde. Het verkeer moet zich door allerlei nauwe doorgangetjes wringen, en de straten voelen overal benauwd aan. Er zijn zelfs steegjes waar twee fietsers elkaar nauwelijks kunnen passeren. Je kunt er beter over de muren lopen. En dat is precies wat wij katten doen.

De rest van het stadsgebied bestaat uit heuvels en bergen. De enige ruimte van een behoorlijk formaat ligt hoog boven de grond. Het station voor de kogeltrein, de Shinkansen, moest midden in een berg uitgehouwen worden.

Het huis waar Mevrouw en ik woonden, stond bovenaan een vrij steile, met keien geplaveide helling. Het was een klim waar ieder mens volkomen buiten adem van zou raken. Achter het landhuis was een stuk van de berghelling vlak gemaakt om een grote tuin te creëren. Wat een

luxé, nu ik érover nadenk. Doordat de berg op het zuiden lag, stroomde het zonlicht over het huis als water uit een enorme omgevallen gieter. De tuin baadde in het licht.

Er groeiden allerlei soorten bomen. In de lente bloeiden de pruimenbomen, kersenbomen en gardenia's; vanaf de herfst tot in de winter volgden de zoete schijnhulst en het peperboompje. Ik weet nog dat ze allemaal een intense geur verspreidden, als parfum. Wel een beetje jammer dat er nooit kattengras tussen stond. Een enorme misser, wat mij betreft.

Wanneer het zonlicht éindelijk overging in schemering, werd de klok van Senkō-ji geluid. Tegenwoordig is het nog maar zelden duidelijk te horen, maar ooit dreef er een droevig melodietje – met een klank die veel weg had van een fluit – door de stad, vanuit scholen en luidsprekers die her en der verspreid stonden, en vermengde zich met het gegalm van die klok.

Op een dag zat Mevrouw, zoals wel vaker, knus in een schommelstoel bij de grote ramen van de zitkamer, met uitzicht op de tuin. Terwijl ze toekeek hoe de zon naar de horizon zakte, zong ze zachtjes mee op het melodietje:

Waarom krast de kraai?

Omdat zeven zoete jonge vogeltjes

hoog in de bergen wachten...

Eerlijk gezegd begint mijn staart al bijna te zwiepen bij de gedachte aan die brutale kleine kopjes in het nest, maar dat terzijde. Ik wil er wel graag aan toevoegen dat kraaien en katten al sinds mensenheugenis gezworen vijanden zijn. Het verbaast me dat de uitdrukking ‘katten en kraaien’ nog steeds niet in het Japanse woordenboek staat, maar de spreekwoordelijke ‘honden en apen’ wel. Ik zou graag eens een hartig woordje wisselen met de samenstellers van het woordenboek.

Nadat het klokgelui en het zielige liedje weggestorven waren, ging de aandacht van Mevrouw weer naar het leven binnenshuis en ze glimlachte als haar ogen mij vonden. Niet dat ze lang had hoeven zoeken, want in die kamer zat ik bijna altijd op dezelfde plek: boven op de grote klok naast de piano.

‘Je lijkt wel een onderdeel van die klok,’ plaagde Mevrouw me vaak.

Ik moet bekennen dat ik altijd ging spinnen van tevredenheid door dit compliment.

De klok – een staande klok zoals hij officieel blijkbaar heet – was geïmporteerd. De bovenkant van zijn behuizing was mooi vlak en precies groot genoeg voor mijn lijf. Ook was er een comfortabele ruimte tussen de klok en de muur waar ik mijn staart lekker kon laten hangen. En het belangrijkste: door zijn hoogte had ik een groot gezichtsveld en kon ik Mevrouw goed in de gaten houden.

Buiten daalde de duisternis neer, zo zag ik door de ra-

men, en mijn pupillen begonnen zich te ontspannen. Als vanzelf werden de smalle spleetjes groter en ronder.

Terwijl ze in mijn ogen keek, vervolgde Mevrouw: ‘Mijn lieve Sensei, ik besef nu pas hoeveel geluk ik in mijn leven heb gehad. Ik heb met eigen ogen gezien hoe woorden soms echt tot leven kwamen. Hoe gedichten liedjes werden, zoals *De zeven vogeltjes* dat ik net zong, en hoe verhalen in bewegende beelden veranderden. Destijds was ik nog jong, en ik denk dat ik toen nog niet helemaal doorhad hoe bijzonder dat allemaal eigenlijk was. En toch heb ik na al die jaren de melodieën van toen nog steeds in mijn hoofd zitten. Alleen al die gedachte maakt me dolblij.’

Ik blies mijn adem via mijn neus uit.

‘Soms heb ik wel spijt dat ik niet meer vragen heb gesteld aan de mensen om mij heen. Dat had makkelijk gekund, maar ik heb die kans laten liggen. En nu zijn ze allemaal al lang overleden. Wat een eenzaam idee.’

Naarmate we ouder worden beseffen we dat steeds meer herinneringen ons ontglippen en dat we machteloos staan tegenover dit verlies. Toch blijken de momenten die ons wel blijven vaak de essentiële ervaringen van ons leven te zijn. Dat is denk ik de reden dat ik Mevrouw niet vergeten ben.

Mevrouw noemde me Sensei. Als ik het me goed herinner, vertelde ze me eens over iemand die ze als een meester zag en die beweerde een kat te zijn. Of misschien had diegene een boek geschreven met een titel in die trant, al kan

ik de details van dat verhaal niet meer precies terughalen. Sensei betekent letterlijk: 'degene die eerder geboren is'. Maar als dat het geval is, wanneer waren katten dan geboren? Hm... nu raak ik in de war.

'Het is vreselijk om dingen te vergeten, vind je niet?'

Alsof mijn eigen gedachten op de een of andere manier naar haar geest waren afgedreven, mompelde Mevrouw plots die woorden, terwijl ze met gesloten ogen in haar schommelstoel zat. Misschien sprak ze vooral tegen zichzelf, maar daar kom je niet achter, en ik kan het ook niet vragen.

'Ik dacht dat ik me er allang bij neergelegd had dat herinneringen, net als ikzelf, voorbestemd zijn om volledig te verdwijnen. Maar de laatste tijd vraag ik me af of ik daar wel werkelijk vrede mee heb.'

Vlak na die avond begon Mevrouw opnieuw te schrijven. Dat was een bijzonder proces. Misschien hoort het gewoon bij een romanschrijfster, maar ze draaide zich dan naar mij toe en praatte honderduit, maar vooral in zichzelf. Daarna keerde ze me plotseling de rug toe, liep naar haar bureau en liet haar pen bewegen alsof haar leven ervan afhing.

Vervolgens plofte ze voorover op haar bureau en viel in een diepe slaap, om even later weer wakker te worden en, zonder ook maar de geringste aandacht te schenken aan hoe laat het was, de hele cyclus te herhalen, weer beginnend met die koortsachtige monoloog tegen mij. Ze at

soms hele dagen niet en leefde dan bijna uitsluitend op koffie. Af en toe smeekte ik haar om eten. Mijn bedoeling was dat ze daardoor zelf misschien ook iets zou gaan eten. Het is erg onhandig communiceren als je niet dezelfde taal spreekt; ik moest allerlei creatieve tactieken bedenken.

Op deze manier bleef ik lange tijd op haar letten. Of het nu zes maanden, een jaar of misschien wel anderhalf jaar duurde, kan ik niet met zekerheid zeggen. Ze legde in elk geval haar hele ziel en zaligheid in het schrijven.

Toen Mevrouw eindelijk het laatste woord van het manuscript had geschreven, controleerde ze de pagina's keer op keer. Daarna stopte ze alles in een envelop, deed er een briefje bij en plakte de envelop zorgvuldig dicht.

Op de voorkant schreef ze:

Verhalen van de Glinsterende Zee
Sonoko Kuonji

Ik zat op dat moment, net als anders, boven op de klok. Mevrouw keek me ernstig aan.

‘Sensei,’ zei ze, ‘ik wil je om een gunst vragen.’

Ik zweeg. Haar ogen knepen zich tot spleetjes, ze leek bijzonder vastberaden.

‘Die vreemde... kracht van jou,’ vervolgde ze. ‘Daar wil ik graag op kunnen vertrouwen. Je weet toch dat ik je ware aard ken?’

Duh. Door haar toedoen is me zelfs de kans ontnomen

om te sterven. Nog maar kort voor die avond had ik bedacht dat het misschien wel tijd werd om mijn ziel te rusten te leggen, tegelijk met Mevrouw.

Ik weet niet meer of dat vreemde lied over kraaien die avond nog te horen was. Wat ik wel weet is dat onder mijn buik, op mijn vaste plek, de klok precies vijf keer sloeg.

O, ik was het bijna vergeten te zeggen: Onomichi is een stad van verhalen. Als je ooit het bergpad naar Senkō-ji beklimt, zul je dat met eigen ogen kunnen zien. Ontelbare literaire grootheden hebben hier hun sporen nagelaten; het landschap inspireerde hen. Ook de naam van Mevrouw had eigenlijk tot die groep moeten behoren.

En ik moet er nog iets aan toevoegen. Onomichi is niet alleen een stad aan zee, een stad van steegjes en hellingen en een stad van verhalen; het is ook een stad van ons, katten. Ik herhaal, want het is belangrijk: Onomichi is een stad van katten.